

ת"ד 9452/03/22 - מדינת ישראל נגד שי דביר

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 9452-03-22 מדינת ישראל נ' דביר
תיק חיצוני: 839528/2020

בפני	כבוד השופטת שרית קריספין
מאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד רייזמן
נגד	שי דביר ע"י ב"כ עוה"ד עמרני
נאשם	

פסק דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים, נזק וחבלה של ממש בגין סטייה שלא בבטחה ונהיגה בחוסר זהירות, עבירות על תקנות 41, 21(ג) ו-21(ב) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 11.11.20, בסמוך לשעה 09:10, נהג הנאשם במשאית תדלוק בתל אביב, ברחוב ראול וולנברג 1, בשטח חניון אוטובוסים של חברת "דן".

אותה עת, עמד הולך הרגל, מר שלום מרום, מימן לכיוון נסיעת הנאשם ובסמוך לדלת הקדמית ימנית של המשאית ובמהלך נסיעתו, סטה הנאשם ימינה ופגע בהולך הרגל.

כתוצאה מהתאונה, נחבל בגופו הולך הרגל חבלה של ממש - שבר פטישון עם תזוזה ברגל שמאל, שהצריך ניתוח.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר באישומים המיוחסים לו וטען: "הנאשם כופר בעובדות כתב האישום, בסעיפי האישום וזאת בהתבסס על חומר הראיות בתיק. לדעתנו אין אשמה. כופר באחריות לגרם התאונה. טוען שמדובר בתאונה בלתי נמנעת".

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עדת תביעה מספר 1-יקטרינה קורשונוב, לשעבר שוטרת תנועה, מטעמה הוגשו: **ת/1** - דו"ח פעולה, **ת/2** - סרטון מצלמת גוף.

עד תביעה מספר 2 - שלום מרום, הולך הרגל המעורב

עד תביעה מספר 3 - דוד לוי, עד ראיה לתאונה, מטעמו הוגשו: **ת/4** - תמונות, **ת/5** - סרטון

עד תביעה מספר 4 - ניקולאי שפירו, עד ראיה לתאונה

עד תביעה מספר 5 - רס"מ שרון כהן, בוחן תאונות דרכים, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

ת/6 - תרשים, **ת/7** - דוח בוחן, **ת/8** - לוח תצלומים, **ת/9** - מזכר לגבי קבלת תמונות וסרטונים מהעד דוד לוי, **ת/10** - מזכר צפייה בסרטונים של העד, **ת/11** - דוח פעולה, **ת/12** - דוח תפיסת דיסקת טכוגרף, **ת/13** - סקיצה, **ת/14** - הודעת נאשם

כמו כן, הוגשו בהסכמה **ת/3** - תעודות רפואיות של הולך הרגל המעורב, **ת/15** - מזכר של העד נמרוד מזל, **ת/16** - חוות דעת מומחה של רנ"ג אלון ניסן לעניין הטכוגרף, **ת/17** - דיסקת טכוגרף

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשם הגיע לחניון "דן", המשמש גם כמוסך ותחנת תדלוק, כשהוא נוהג במשאית תדלוק-שמן. מדובר היה בפעם הראשונה שהגיע למקום ובהגיעו, פגש בעד תביעה מספר 3, דוד לוי, שהיה מנהל המוסך אותה עת וזה הסביר לו היכן נמצא מיכל השמן ולאן עליו להגיע. העד נכנס לאחד האוטובוסים שחנו במקום והיזיז אותו, בנסיעה לאחור, על מנת לפנות דרך למשאית של הנאשם ואותה עת, תביעה מספר 2, שלום מרום, שעמד בשטח החניון, על מנת להקצות אוטובוסים שיצאו מהמוסך לנהגים הרלוונטיים, החל בשיחה עם ע"ת 3, תוך שהוא צועד במקביל לאוטובוס הנוסע לאחור וגבו מופנה לעבר המשאית.

הנאשם החל בפניה ימינה ובמהלכה, פגע בע"ת 2, הפילו ועלה על רגלו השמאלית. במקום החלו צעקות של הנפגע ונוכחים נוספים והנאשם הסיע את המשאית לאחור, על מנת לשחרר את רגלו של הנפגע.

כתוצאה מהפגיעה, נחבל ע"ת 2 חבלות של ממש ונגרם לו שבר בקרסול, שהצריך ניתוח לשם קיבועו בלוחיות פלטינה. לדבריו, הוא סובל עד היום מכאבים ברגליים ובחלק התחתון של עמוד השדרה וקשה לו לעמוד או ללכת.

ע"ת 2 נחקר והשיב כי היה סדרן עבודה אותה עת והסתובב בין האוטובוסים, כשאין במקום שבילים להולכי רגל או מעבר חצייה.

העד אישר כי לא הבחין במשאית עד שנפגע ממנה וכי שוחח לפני כן עם ע"ת 3, כשהוא עומד בסמוך לדלת ימנית קדמית של האוטובוס, במהלך נסיעת האוטובוס לאחור.

העד נשאל ולא ידע לומר מדוע לא הבחין במשאית לפני הפגיעה ולא ידע לומר אם האוטובוס הסתיר אותו מעיני הנאשם.

העד נשאל והשיב כי ייתכן שהאוטובוס נסע מהר יותר לאחר מקצב צעידתו ולכן נגלה לפתע מאחורי דופן האוטובוס וכן אישר כי מדובר היה במרחק הליכה קצר.

ע"ת 3 נחקר והשיב כי נאלץ להסיע את אחד האוטובוסים לאחר, על מנת לפנות מסלול למשאית בה נהג הנאשם וכי במהלך הנסיעה, שוחח עם ע"ת 2.

העד נחקר והשיב כי הפגיעה ארעה מיד לאחר שהנאשם החל בנסיעה וכי ע"ת 2 היה עם גבו לעבר המשאית ולא הבחין בה.

העד נשאל והשיב כי כאשר החל בנהיגת האוטובוס לאחר, ע"ת 2 לא היה במקום וכאשר העד הגיע, האוטובוס לא הסתיר אותו.

העד נשאל והשיב כי הוא לא נתן לנאשם הוראה להתחיל בנסיעה, אך מאידך, לשאלת בית המשפט השיב כי לא אמר לנאשם כי עליו להמתין להוראה כזו וכי היה בכוונתו לומר לע"ת 2 לפנות את השטח, אך הנאשם, מיד כאשר דרכו ימינה התפנתה, החל בנסיעה ופגע בעד.

עד תביעה מספר 4 העיד כי ישב בתוך אחד האוטובוסים לצורך בדיקת דיאגנוסטיקה למחשב, הבחין במשאית מגיעה ועוצרת ואז הבחין בע"ת 2, שעמד כשפניו לעבר האוטובוס בו ישב העד וגבו מופנה לעבר המשאית וסימן דבר מה לעבר ע"ת 4, כאשר לפתע, החלה המשאית בתנועה איטית וע"ת 2 קיבל מכה מהמדרגה של המשאית, נפל ואז גלגל המשאית עלה על רגלו. החלו צעקות, הנאשם עצר והנפגע חולץ.

העד נחקר והשיב כי אינו יודע אם ע"ת 2 שוחח עם ע"ת 3 לפני התאונה אבל הבחין בע"ת 2 מגיע מימין ונעצר, כשגבו לעבר המשאית.

עד תביעה מספר 1 הגיעה לזירת התאונה, ערכה את ת/1 וצילמה את ת/2.

העדה נחקרה והשיבה כי נראה שהמשאית והאוטובוס לא הוזזו עד הגעת הבוחן למקום וכי ניתן לראות ב-ת/2 שהאוטובוס נמצא עם פינה ימנית בסמוך למרכז חלק קדמי מרכזי של המשאית וכי היו עוד אוטובוסים בחניון.

עד תביעה מספר 5 הגיע לזירת התאונה, אסף ממצאים, ביצע פעולות בוחנות וקבע את מסקנותיו,

כמפורט במסמכים שהוגשו מטעמו.

העד המליץ להעמיד את הנאשם לדין, שכן על פי ממצאי שדה הראיה במקום, היה באפשרותו של הנאשם לראות את ע"ת 2, גם במראת התשקיף החזיתית וגם ממראה ימנית וכיוון שהנאשם נכנס לרחבה בה נמצאים הרבה עובדים, במקביל לכלי רכב שנוסעים, היה עליו לחפש הולכי רגל, בטרם הפניה וכי, להבחין בע"ת 2 טרם הפגיעה.

העד נחקר והשיב כי כאשר האוטובוס נסע לאחר, הוא לא הסתיר את ע"ת 2, שהיה למעשה צמוד למשאית ולכן, נפגע

מהגלגל הימני קדמי שלה. על פי ניסוי שדה הראיה, הנאשם יכול היה לראות את ע"ת 2 ולכן, אין רלוונטיות למיקום האוטובוס והוא לא סימן אותו בסקיצה. עוד מסר העד, כי היה על הנאשם לנקוט באמצעי הזהירות הנדרשים בעת תנועה בשטח שיש בו הולכי רגל.

העד נשאל לגבי ניסוי שדה הראיה ומהירות נסיעת המשאית והשיב כי על פי דיסקת הטכוגרף, לגבי מדידה של 18 קמ"ש יש לקחת בחשבון סטייה של +/- 6 קמ"ש ואילו ניסוי שדה הראיה נעשה באופן סטטי ולא עושים ניסוי בנסיעה לאחר, תוך סיכון של מדמה הולך רגל.

העד נשאל לגבי חוברת של אגף התנועה והשיב כי מדובר בחוברת ישנה, שאינה עוד בשימוש.

העד נשאל והשיב כי לא ניתן היה בתאונה זו לערוך חישוב מתמטי ולקבוע אם היא נמנעת או לא, שכן, חסרים נתונים רלוונטיים לצורך עריכת השחזור והחישוב ולכן, לא נקבע גם מקום אימפקט.

העד נשאל והשיב כי לא ביצע הצבעה במקום עם הנאשם וכי ניתן לראות את מקום שכיבת הולך הרגל בתמונות ובסרטון.

העד נשאל והשיב כי הולך הרגל היה מימין למשאית וניתן היה להבחין בו, במרחק של מטר מדופן ימין ובאמצעות מראת התשקיף הקדמית, עד מרחק של 1.60 מחזית הרכב והיה על הנאשם להבחין בו ולקחת בחשבון שמדובר בחניון.

בהודעתו, שנגבתה בזירת התאונה, מסר הנאשם כי החל במקום עבודה חדש כשבוע לפני התאונה והגיע למקום בפעם הראשונה. בהגיעו, עצר בחניה, בסמוך לאוטובוסים חונים. כאשר האוטובוס שחסם את דרכו נסע לאחור, החל הנאשם בסטייה ימינה ואז שמע צעקה של הולך הרגל, בו לא הבחין לפני כן ואז צעקו לו לנסוע לאחור והוא נסע לאחור ועצר, ירד מהמשאית וסייע לנפגע.

הנאשם נשאל והשיב כי הבחין בנפגע רק לאחר שירד מהמשאית.

הנאשם נשאל מדוע לא הבחין בו לפני כן והשיב כי האוטובוס שעמד שם הסתיר לו והוא כבר היה בחצי סיבוב ועקיפת האוטובוס, כשהתאונה ארעה.

הנאשם נשאל מדוע לא הבחין בהולך הרגל באמצעות מראת המשאית, המאפשרת שדה ראייה של 1.60 מטר לימין והשיב כי אינו יודע כיצד לא הבחין בו.

הנאשם אישר כי הבחין בהולך הרגל המדמה במהלך ניסוי שדה הראיה והסכים עם הבוחן, כי טעה בכך שלא הביט במראה המשאית, בטרם הפניה ימינה, שכן אז היה מבחין בהולך הרגל.

עוד מסר הנאשם כי הביט לעבר נהג האוטובוס, שסימן לו לאן עליו להגיע ואז החל להסיע את האוטובוס לאחור וייתכן כי לא הבחין בהולך הרגל, כיוון שהביט לכיוון אליו נדרש להגיע עם המשאית.

הנאשם נשאל והשיב כי פגע בהולך הרגל האמצעות גלגל ימני קדמי של המשאית.

בסיכומיו טען התובע, כי המעורב עמד עם גבו למשאית ולא יכול היה לשמוע אותה מתקרבת, בשל הרעש במקום. הבוחן קבע כי הנאשם יכול היה להבחין במעורב, לו היה מביט במראות המשאית והסביר מדוע לא בוצע שחזור מדויק של האירוע.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד וזו גרסתו:

בהגיעו למתחם, חנה באחת החניות של האוטובוסים, כיוון שלא הכיר את המקום ולא ידע לאן עליו להגיע, כיבה את מנוע הרכב וירד על מנת לשוחח עם מנהל המוסך. זה הסביר לו לאן עליו להגיע והנאשם חזר לרכב הניע, החל בנסיעה ואז סימן לו אחד מהנהגים, כי הוא רוצה להזיז אוטובוס שעמד בדרך, החל בנסיעה לאחור ואז הגיע הנאשם לקצה האוטובוס, שמע "בום" ומיד עצר. הורו לו לנסוע לאחור וכך עשה. עוד מסר הנאשם, כי אין במקום סימונים או מעברי חצייה וכי בזמן הפגיעה, היה בנסיעה רצופה.

הנאשם נחקר והשיב כי קיבל את המשאית בה נהג רק יומיים לפני התאונה, אבל נהג במשאיות-מכליות אחרות לפני כן ואין הבדל ביניהן.

הנאשם נשאל והשיב כי סידר את מראות הרכב לפני שהחל בנסיעה.

באשר לתאונה, הנאשם נשאל והשיב כי לא ראה את הולך הרגל בזמן הנהיגה וכי האוטובוס נסע לאחור, על מנת לאפשר למשאית לעבור וכי במהלך נסיעת האוטובוס לאחור, גם הוא היה בנסיעה. הנאשם טען כי לשיטתו, האוטובוס לא הפריע לו לעבור, אלא כך חשב הנהג שהסיע אותו.

הנאשם נשאל לגבי מהירות נסיעתו והשיב כי נסע לאט, מהירות של 2-3 קמ"ש וגם 18 קמ"ש, על פי הטכוגרף, זו אותה מהירות איטית.

הנאשם נשאל כיצד לא הבחין בהולך הרגל והשיב כי הוא היה מוסתר על ידי האוטובוס וכאשר האוטובוס נסע לאחור, המשאית הייתה כבר באמצע הסיבוב.

בנוגע לניסוי שדה הראיה, השיב הנאשם כי הוא נעשה כשהמשאית בעמידה.

הנאשם נשאל לגבי שורות 42 עד 47 בהודעתו במשטרה, ת/14, שם הסכים עם הבוחן כי יכול היה למנוע את התאונה, לו היה מביט במראה הימנית של הרכב והשיב כי היה בלחץ אבל כי אי אפשר להסתכל על המראה במהלך נסיעה רצופה וכשמתחילים נסיעה, מסתכלים למעלה, אל מראת התשקיף.

בהמשך טען הנאשם כי הביט כל הזמן במראות וכאשר התובע הפנה אותו לתשובתו הקודמת, השיב כי אינו יכול להביט מעלה כל הנסיעה, רק בתחילתה וסיים בכך שלא יכול היה למנוע את התאונה, שכן, הולך הרגל היה מוסתר על ידי האוטובוס וכאשר האוטובוס הוזז לאחור והולך הרגל נגלה, הנאשם היה כבר בחצי סיבוב ולא יכול היה לראותו.

הסנגור טען בסיכומיו כי היו מחדלי חקירה בכל הנוגע לעבודת הבוחן- לא נאספו ממצאים רלוונטיים, לא בוצע ניסוי שדה ראיה בהתאם לעובדות המקרה, לא נקבעה נקודת אימפקט ועוד. כמו כן, נטען כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת, תוך התייחסות למספר פסקי דין רלוונטיים.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי ראיות המאשימה, שמעתי עדויות הצדדים וסיכומיהם, לא שוכנעתי כי הנאשם נושא באחריות לגרם תאונת הדרכים המתוארת בכתב האישום וזאת מהטעמים הבאים:

1. אין מחלוקת בנוגע למסלול הנסיעה של המשאית בה נהג הנאשם, דהיינו, פניה ימינה, לאחר שהאוטובוס שחסם את דרכו הוזז מעט לאחור.
2. בשלב זה, היה הולך הרגל מעבר לאוטובוס, בשיחה עם ע"ת 3 ולגרסתו, המשיך בהליכה לצד האוטובוס, בזמן הנסיעה לאחור.
3. מכאן, כי למיקום האוטובוס שהוזז לאחור יש חשיבות בתיעוד וניתוח התאונה, בניגוד לקביעתו של הבוחן, שבחר שלא להתייחס כלל לאוטובוס ולמשמעות של מיקום הולך הרגל מעבר לאוטובוס, בטרם הפגיעה.
4. ניסוי שדה הראיה שערך הבוחן נסמך על ההנחה, כי הולך הרגל היה גלוי כל העת וניתן היה להבחין בו דרך מראות המשאית, כפי שקבע הבוחן וזאת בניגוד לעובדות המקרה ולגרסת עדי התביעה עצמם, לפיה, הולך הרגל היה מעבר לאוטובוס ולמעשה, נגלה לעיני הנאשם, רק לאחר שהאוטובוס הוזז לאחור ובמקביל לפניה של הנאשם לימין ולכן, הניסוי שנערך למעשה אינו רלוונטי לעובדות המקרה.
5. בתרשים, ת/6, מיקום הבוחן רק את המשאית של הנאשם, ללא מיקום, ולו משוער של הולך הרגל, וכן של האוטובוס ולא ניתן ללמוד מהתרשים דבר לגבי אופן התרחשות התאונה.
6. בסעיף 2 לעובדות כתב אישום נטען כי הולך הרגל עמד "בסמוך לדלת הקדמית ימנית של המשאית" וזאת כאשר לגרסת הולך הרגל עצמו, הוא עמד, כאמור לעיל, מעבר לאוטובוס ולא ראה כלל את המשאית של הנאשם.
7. בעמוד 8 לפרוטוקול, שורות 3 עד 5, נשאל הולך הרגל אם ייתכן כי האוטובוס נסע לאחור מהר יותר מקצב הליכתו ולכן "בלט" מדופן האוטובוס והשיב בחיוב.
8. מתוך הראיות שהוצגו בפני, לא ניתן ללמוד, נוכח הכשלים בחקירה שפורטו לעיל, אם אכן היה ביכולתו של הנאשם למנוע את התאונה ואם כן, כיצד וגרסת ההגנה, לפיה מדובר בתאונה בלתי נמנעת, סבירה לפחות כמו גרסת המאשימה.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי ולא הוכיחה
אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מזכה את הנאשם, מחמת הספק, מהעבירות המיוחסות לו
בכתב האישום.

ניתן היום, י"ד שבט תשפ"ג, 05 פברואר 2023, במעמד
הצדדים.